

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΑΣΤΕΙΑ

'Η δεσποινίς Σ... ή νέα πρωταγωνίστρια έκανε τουρνέ στις έπαρχίες. Έγραψε λοιπόν κάποτε σ' ένα από τους διευθυντές των παρισινών θεάτρων και τον παραχαλούσε να της στείλη τόν «Γάιμο του Φιγαρό» και τόν «Φίλημα» τού Θεοδώρου Μπαμπίλ.

'Ο διευθυντής απήγγησε τηλεγραμμάς :
'Γάιμος αδύνατον. Φίλημα ευχαρίστως !...»

'Ο Καγιώ έπηγε κάποτε στη Βουλή ζουτσαίνοντας.
— 'Έχω ένα φοβερό πόνο στό ποδι χαμηλά.
Και ό Κλεμανσω πού δεν τόν χώνευε.
— 'Ο κύριος Καγιώ θά έχη ημικρανία !...

Σ' ένα διαμέρισμα τραίνου όπου απαγορεύεται τό κάπνισμα εύρέθησαν μόνοι μιά γεροντοκόρη κι' ένας Άγγλος, ό ένας άπέναντι στόν άλλο. Καλοκαιρί. Μεσημέρι. Κάνει πολλή ζέστη.
'Ο Άγγλος βγάζει ένα τσιγάρο και ή γεροντοκόρη κυττάζει τήν πινακίδα της απαγορεύσεως επιδεικτικώς.
'Ο Άγγλος τήν βλέπει και πετάει τό τσιγάρο του.
Σε λίγο βγάζει τό κολλάρο του και τά παπούτσια του. 'Επειτα τό σακάκι και τό γιλέκο του. Τέλος βγάζει και τό πουκάμισο και εμφανίζεται γυμνός από τή μέση κι' άπάνω.

— 'Ω, κύριε, κάνει ή δεσποινίς πού έσκανδαλίστη.
— Δεν μπορείτε να πητε τίποτα τή στιγμή πού δεν καπνίζω, είπε ό Άγγλος και άρχισε να βγάξη . . . τό πανταλόνι του ! . . .

'Επέθανε κάποιος πού δεν ήξερε κανείς τούς πόρους της σπάταλης ζωής του.
— 'Από τί επέθανε ; ρωτούν.
— Δεν ξέρω. Δεν ξέρω ούτε από τί... έξουσε !...

Στήν αίθουσα άναμονής ενός ύπουργού.
Μιά νέα είκοσι περίπου χρόνων κάθεται με τά πόδια τό ένα έπάνω στό άλλο, πράγμα πού σηκώνει περί πολύ τό κοντό της φόρεμα και αφήνει να φαίνεται σχεδόν γυμνή πολύ περί άπάνω από τά γόνατα.

'Η δεσποινίς όταν τό βλέμμα της συναντάει με τά μάτια ενός κυρίου με φτωχό έξωτερικό πού κάθεται άπέναντι, γυρίζει επιδεικτικώς άλλο τό μούτρα της.

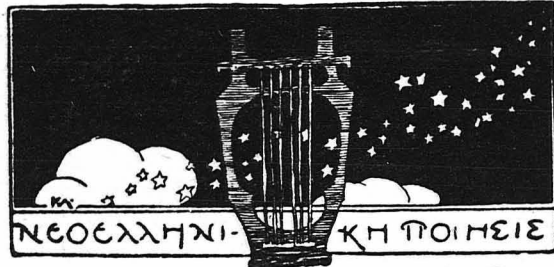
Δέν της άρέσει καθόλου να κάνη γειτονιά μ' έναν κύριο πού δεν φαίνεται πολύ καθώς πρέπει στην τσέπη.

'Εκείνος τό καταλαβαίνει και σηκώνεται και τήν ερωτά.
— Παρντόν, δεσποινίς. Μήπως σάς ένοχλεί πού φορώ τό πανταλόνι μου ;

στη φυλή του διηγήθηκαν στους αδελφούς του ότι ό αφέντης τους θέλοντας ν' ακολουθήσει ένα καρβάνι πού πήγαινε στη Μέκκα, τούς ξανάστειλε πίσω με τό άλόγο του και τίς χαμηλές του.

Μά ό αδελφός του ό 'Αρμαλάχ καθώς εξέταζε τό άλογο τού Μουρακίς, είδε τούς στήχους τούς χαλαγμένους άπάνω στη σέλλα, τούς όποιους οι ύπηρέτες, αγράμματοι καθώς είταν, δεν τούς είχαν προσέξει. 'Ο 'Αρμαλάχ παράδωσε στους δικαστές της φυλής τούς άνανδρους πού είχαν έγκαταλείψει τόν αδελφό του. Τους δικασαν σε θάνατο. Τότε ό αδελφός τού Μουρακίς ξεκίνησε για να βρη τόν τόν αδελφό του χωρίς να ξέρη ότι είχε πεθάνει. 'Αν δεν τόν εύρισκε θά σκότωνε όσους είχαν άπομείνει από τή φυλή του αντίπαλου τού αδελφού του.

'Εφτασε στις πηγές τού Τζαμίαν, όπου βρήκε στρατοπεδευμένους έξω από τή σπηλιά, τό υπόλοιπο της φυλής τού Σαρη-ελ-Γκαζάλ. Τους σκότωσε όλους και κάθε σταλαματιά τού αίματος τού αδελφού του, τήν ξεπλήρωσε με χερμαίρους αίματος. Μπήκε έπειτα στη σπηλιά όπου βρήκε σκοτωμένο τόν αδελφό του και στό πλάι του πεθαμένη, τήν 'Αζμά... Τους έθαψε μαζί στην άκρη ενός ποταμού. 'Απάνω στό χρόνο όλο τό μέρος γύρω γέμισε από τριαντάφυλλα, τριαντάφυλλα φλογερά, τά τριαντάφυλλα της αγάπης πού δεν πραγματοποιήθηκε...
T. Therdonne

ΤΗΣ ΦΤΩΧΗΣ ΤΟ ΞΟΔΙ

'Απόβραδο κι' απόβραχο. Τού χειροτόνου ή θλίψη μ' όλο τό κλάμα τ' ούρανού διη τή γή έχει πέσει.
Σαν κοίπια μάτρα κοίμονται τά σόνεφα απ' τα ύψη...

Στό δρόμο τού γυαλιστερό, τό μαζουτό, περνάνε τό ξόδι άγάλια μιάς φτωχής γυναίκας, και τήν πίνε. Γλυκός άπόψε ό ύπνος της πρώτ ή φορά θε νάνε.

Κι' είνε τό ξόδι της φτωγής : μιά άσπροντυμένη κάσσα, ένας παπιάς, πειν γέροντας μες στό λενκά του ούσια, τρεις μαυροφώρες, πού κρατούν τού πόνο τήν άνάσα.

Γύρω είν' όργό τ' απόβραχο : μέσα οι καρδιές σπαράζουν. Κάποιοι διαβαίνε στέκομαι κι' άδιάφορα κυττάζουν. Γέροντ τά κλόνια τόν δειτρών στην άσφαλο και σιάζουν.

Κι' ένώ οι θλιμμένες σ' οπηλά τό ξόδι ακολουθούνε, κάτον οι οικίες τους άλαφρές στην άσφαλο γλυτορούνε, σαν τίς ψηλές πού τών νεκρών τή λίμνη άργά περνούνε...

Στέφ. Δάφνης

ΟΙ ΛΕΥΚΕΣ

Σταιάζει πένθιμο τό φως κι' ή μέρα κλαίει και κλαίει μες στού χλωμόν χειρόφωρον τήν κού' άνατοχίλια.
Ποιά θλίψη έδνει τό βραιά κι' όλο θορνάει και λέει και λέει όλο νεκρώσιμα μες στό ξερά τά φύλλα ;

Μάτρα, σαν κοίπια, σούρωσαν της λίμνης τά νερά οβύνουν, καμένα θυματά, τά λωρικά μον νύτα 'Ο ! νά πεθάνω μοναχός σ' ερημική μιά στοάτα και νά με σαβανώσουνε τά φύλλα τά ξερά...

Σταυρούς στό δρόμο μου περνό μου στήνον τά κλαδιά. Στό ύπέροχο μαγικό του Ναζωραίου θά πάγω ; 'Απελπισιά ! Δεν πείραξα κανένα, και φυλάγω νά με περιβολήσουνε στους δρόμους τά παιδιά.

'Η σκέψη μου έγινε βαρεία σά μεθυσμένου άνάσα, και βλέπω άπωνα τραγικό τού όρίζοντα τ' όδι νά βγάζουν, άνευόδατες, σε μελινη μιά κάσσα μαυρογυμένες Παναγίες τό νεκρικό μου ξόδι.

'Οχι ! είνε οι Λευκές οι γλωμές, είνε οι παιδοίλες λεύκες, βαρώνιες βροχόλιγες μες σ' άγρυπές γυριάντες !
Και πίσω λές ξεπροβοδάτ ή μαυροφώρες πεύκες, σά δουίλες μαυρομάργωμες, ροσταγυικές ύφάντες...

Κι' ή σκέψη μου έγινε λεπτή, σαν τά χειρόατα κοίνα, κι' όταν γλυκά, σ' ευγενικές λυγούνε οσβερόντες, τό φύλλο τους μεταξωτή φαντάζει μουσελίνα χητή στις μαυροχρόντες βασιλικές τους άντρες.

Νά, και τ' άγέρι όόπασε τήν πληγωμένη γούνα. Μες στό κλαριά τά σερπετά τούξιε μενούετα, και λές πώς τ' άλλιάλνια τους νά φήγουμε οιαρούνα σ' ένα οικιστάσζικο χορό στού πάρονον τά παρξέτα.

Κι' έγώ, βαρώνος τού ρυθμού κι' έπιστης Αν-Κιχώτος τετράμηλα τών μουστακιών όρθώνω τό σπιρούνια και, θέλοντας της φήμης μου νά μ' άκλονθήω ό κρότος, τά λωρικά μου γύρω τους βροτοτυπιάω ταχούνια.

"Όμηρος Μπεχές

ΜΙΚΡΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Περνώνας τόμοσσο λιβάδι τήν άπολιτάιχη αιώνη, άπλοσα στό γλυκόν άέρα τήν κροστοαλλένια μου φωνή.
Τ' άνθια τραγούδησα τού κάμπου και τά πολιά τά πλουμερά' είλα τραγοδί στο ποτάμι με τ' άομιμένα του νερά.

Και χαμηλώνοντας λιγάκι τήν κροστοαλλένια μου φωνή, τραγούδησα κι' έώρα, Γιώργο, τήν άνοιξιάιχη αιώνη.

N. Χατζάρας